Στον καφετζή που έπρεπε να επιλέξει ανάμεσα στην αυτοκτονία και την επαιτεία (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 8 Οκτωβρίου, 2012

Γράφεις ότι όλη σου η περιουσία πωλήθηκε σε τρίτους. Όταν**βρέθηκες στον δρόμο χωρίς τίποτα και κανέναν κατευθύνθηκες προς το νεκροταφείο αποφασισμένος να αυτοκτονήσεις**. Δεν είχες αμφιβολία ούτε δεύτερη σκέψη επ' αυτού. Εξουθενωμένος από την ταλαιπωρία ξάπλωσες πάνω στον τάφο των γονιών σου και αποκοιμήθηκες. Στον ύπνο σου εμφανίσθηκε η μητέρα σου που σε απείλησε λέγοντάς σου ότι **στο Βασίλειο του Θεού** υπάρχουν πολλοί από εκείνους που επαιτούσαν στη γη, αλλά **ούτε ένας από εκείνους που αφαίρεσαν μόνοι τους τη ζωή τους**. Αυτό το όνειρο σ' έσωσε από την αυτοκτονία. Όντως η αγαπημένη σου μητέρα σε έσωσε **κατά την πρόνοια του Θεού**. Άρχισες να επαιτείς και από την επαιτεία να ζεις. Και ρωτάς αν μ' αυτό καταπατάς τον νόμο τού Θεού;

Θάρρος άνθρωπε! Ο Θεός έδωσε εντολή: ου κλέψεις! Αλλά δεν έδωσε εντολή: μην επαιτείς! **Η επαιτεία χωρίς πραγματική ανάγκη είναι κλοπή**, αλλά στη δική σου περίπτωση δεν είναι κλοπή. Ο στρατηγός και αυτοκράτορας Ιουστινιανός που δόξαζε τον Βελιάλ, στα γεράματα έμεινε χωρίς περιουσία, χωρίς φίλους και τυφλός. Καθόταν τυφλός έξω από την αυλή τού θρόνου και επαιτούσε για λίγο ψωμί. Σαν χριστιανός δεν επέτρεψε στον εαυτό του ούτε καν να σκεφθεί την αυτοκτονία. Γιατί όπως η ζωή είναι καλύτερη από τον θάνατο έτσι και είναι καλύτερα ζητιάνος παρά αυτόχειρας.

Λες πως σε κυριεύει **ντροπή** και πως **η θλίψη σου είναι βαθειά**. Στέκεις τα βράδια έξω από το καφενείο που κάποτε ήταν δικό σου και ζητάς ελεημοσύνη από όσους μπαίνουν και βγαίνουν. Θυμάσαι, πως πριν λίγο καιρό ήσουν το αφεντικό τού καφενείου και πως τώρα δεν τολμάς να μπεις ούτε σαν πελάτης. Και κοκκινίζουν τα μάτια σου από το κλάμα και τον οδυρμό. Ω καλέ μου άνθρωπε παρηγορήσου! **Οι Άγγελοι του Θεού δεν είναι μακριά σου**. Γιατί κλαις για το καφενείο; Δεν έχεις ακούσει για ένα καφενείο στην άκρη τού Βελιγραδίου που λέγεται «όποιου δεν ήταν, όποιου δεν θα είναι»; Πράγματι ήταν μεγάλος φιλόσοφος αυτός που έγραψε αυτές τις λέξεις. Αφού αυτό ισχύει για όλα τα καφενεία, όλα τα σπίτια, όλους τους πύργους και όλα τα παλάτια τού κόσμου.

Τι έχασες; Εκείνο που δεν ήταν δικό σου όταν γεννήθηκες και δεν είναι ούτε τώρα δικό σου. Ήσουν το αφεντικό, τώρα είσαι φτωχός. **Αυτό δεν είναι**

απώλεια. Απώλεια είναι όταν κάποιος άνθρωπος γίνεται κτήνος . Αλλά εσύ ήσουν άνθρωπος και παρέμεινες άνθρωπος. Υπέγραψες κάποιες συναλλαγματικές σε κάποιους επιφανείς πελάτες σου και γι' αυτό το καφενείο σου έγινε καφενείο κάποιου ξένου. Τώρα βλέπεις από το παράθυρο πως όλοι εκείνοι γελούν στο καφενείο όπως και πριν, ενώ εσύ περιφέρεσαι στους δρόμους με δάκρυα στα μάτια και σκεπάζεις τη ντροπή. **Μην φοβάσαι, ο Θεός έχει δικαιοσύνη** . Όλοι αυτοί θα απολογηθούν για τα αδικήματά τους. Όταν όμως αυτοί αποπειραθούν να αυτοκτονήσουν, **ποιος ξέρει αν ο δίκαιος Θεός θα επιτρέψει στη μητέρα τους να τους παρουσιαστεί από εκείνον τον κόσμο και να τους αποτρέψει από αυτό το έγκλημα**; Μην βλέπεις ούτε στιγμή την επιτυχία τους. Αφού δεν γνωρίζεις το τέλος τους. Ένας αρχαίος Έλληνας σοφός είπε κάποτε: «Μηδένα προ του τέλους μακάριζε», δηλαδή ποτέ μην αποκαλείς κάποιον ευτυχισμένο πριν δεις το τέλος του!

Είναι δύσκολο να είσαι επαίτης; Αλλά **μήπως δεν είμαστε όλοι επαίτες; Μήπως δεν εξαρτώμεθα όλοι, κάθε μέρα και κάθε ώρα, από το έλεος Εκείνου που μας δίνει ζωή να ζούμε**; Εσύ και τώρα έχεις σημαντική αποστολή στον κόσμο: **στρέφεις την προσοχή των ανθρώπων στο να θυμούνται τον Θεό και την ψυχή και να είναι ελεήμονες**. **Αναγκασμένος να ζεις στη σιωπή εμβάθυνε στην ψυχή σου και συζήτα μέσω της προσευχής με τον Θεό**. **Η ζωή τού επαίτη είναι πιο ηρωική απ' αυτήν του αφεντικού** . *«Ότι εν πυρί δοκιμάζεται χρυσός και άνθρωποι δεκτοί εν καμίνω ταπεινώσεως» (Σρ. 2, 5).* Αλλά **εσύ ήδη έδειξες ηρωισμό με το να νικήσεις τη μαύρη σκέψη τής αυτοκτονίας** . Αυτό είναι **νίκη πάνω στο πνεύμα τής απογοήτευσης**. Μετά από αυτή τη νίκη **όλες οι άλλες για σένα θα είναι εύκολες**. Ο Κύριος ας είναι δίπλα σου.

Ειρήνη και παρηγοριά από τον Κύριο.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, "Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται...", Ιεραποστολικές Επιστολές Α', Εκδ. "Εν Πλω", σ. 121)